

в едно местенце около Тулон, дето се приготвя единствения на земята буйабес! За пържена риба, обаче, ще отскочим до Гърция, близо до Атина, в Фалерон. Там, на брега на морето, ще ви предложи червени, като позлатени, барбуни, и ще ги полеем с онова бяло вино, което прилича по цвят на дървено масло, а има дъх на смола. . . Още искате ли? . . Мене ако питате, сега бих се задоволил само с половината от тия чудеса! . .

В здрача нейният глас прозвучава тихо, замъглен неочаквано от тъжна кротост:

— Колко неща сте видели! . . Как ли ви е скучно тука? . .

Той поклатва глава:

— Скучно? . . Хайде-де! Отде пък ви хрумна това? . . Скучно? Хм! Ами оранта, ами лозята, ами гъсениците, ами данъците? . . Хе-хе-хе! Че по-голямо разнообразие има ли, госпожице Славке?

— И . . не ви ли дотежава тъй, по някой път, все самичък? . .

— Пак сгрехихте, видите ли! Как ще съм сам: ето я Роза — знаете ли как ме обича? Щом ме види — отдалеч цвили. Ами господин Лукан и госпожата му, ами Медун? . . Ами ония четиридесет пилци,